

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВѢТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО ВАРНЕН. КОРЕНЯКЪ

Годишенъ абонаментъ 25 лева

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, 6-й Септември № 29.

Обявления се приематъ
по споразумение

ДОМАШНОТО И УЧИЛИЩНО ВЪЗПИТАНИЕ

Неоспоримо е, че семейството е първоначалният чинител на възпитанието на своите деца. Родителитъ — бащи и майки, следователно, сж първитъ и непосредствени възпитатели. Нека признаемъ открито и прискърно, че нашитъ семейства, съ малки изключения, не сж нараснали още до онази степенъ, на която може да се каже, че е една възпитателна срѣда, защото, отъ строгото и зорко наблюдение, човѣкъ ще дойде неминуемо до заключение, че то повече полага грижи за отглеждане на децата, отколкото за възпитанието имъ, а това се обяснява съ факта, че семействата, въ по-голѣмия си брой, не притежаватъ елементарнитъ познания по въпроситъ на възпитанието. У тѣхъ, за съжаление, липсва съзнанието за дългъ и отговорностъ къмъ децата си и къмъ себе си, за насаждане въ душиитъ имъ здраво семе на възпитание и нравствени качества, за да противостоятъ на всички разрушителни нашествия, отъ гдето и да идатъ тѣ. Това положение се обяснява отъ миналото, което имъ е налагало други разбирания и понятия. Днесъ, обаче, при по-напреднала култура, всѣко семейство трѣбва да се проникне отъ съзнанието, че то не принадлежи само на себе си, но принадлежи на децата си. Дейността му не трѣбва да засѣга само него, но трѣбва да мисли, заедно съ изграждането на своето благосъстояние, и за възпитанието на децата си, защото това се изисква отъ самото му предназначение и отъ съзнанието, че тѣзи деца ще бждатъ творци на утрешния день. Не трѣбва, както нѣкои мислятъ, шото училището да даде на децата имъ нужното възпитание. Това е погрѣшно схващане, защото, както казахме, основата на възпитанието се поставя въ семейството. Ако тази основа е слаба, то училището, по скромното ни мнение, не може да гради здраво здание.

Нека се знае тази истина, че родителитъ сж децата, и децата сж родителитъ, които приливатъ въ душевния имъ миръ всички добродетели чрезъ словесни наставления и чрезъ личния примѣръ и насаждатъ здрави възпитателни семена.

Народната мъдростъ казва: „Какъвто е изворътъ, такава е

водата“. Ние можемъ да намѣримъ оправдание за необразованитъ родители, които не умѣятъ да възпитаватъ правилно децата си, но за вещественно обезпеченитъ и образовани родители това неумѣние е непростително и заслужава упрѣкъ. И тѣй, главната роля на семейството е, освенъ отглеждането на децата, да постави здрава основа за възпитанието на душата имъ.

Задачата на училището е не само да даде полезно, здраво знание на децата, на младежитъ, но заедно съ тази образователна дейностъ, училището си поставя висока и благородна задача да **възпитава** тѣзи деца, тѣзи младежи за създаване нравствени, дейни и родолюбиви личности, полезни за себе си, за семейството си, за обществото и държавата. Не можемъ да отречемъ тази трудна задача на училището, защото, както Кантъ говори, че „подготовката на младежа е най-голѣмата и сложна проблема на времето, на която не трѣбва да се гледа съ детинско лекомислие“. Действително, проблемата е трудна, и затова се иска отъ училището **особено умѣло ръководене**, както сега се упражнява, при огледъ, че децата, младежитъ се развиватъ вследствие вложенитъ въ душевния имъ миръ качества, които да се съгласуватъ съ духа на общото, правилно възпитание у насъ. Неумѣлото ръководене, нека го признаемъ, донася гибелъ, като тласка младежитъ къмъ наклонната плоскостъ на падението. Училището, освенъ образователната си и възпитателна роли, има и друга, голѣма, въ днешно време, роля — тази роля е въ родолюбива насока на нашитъ младежи. Училището, въ това не се съмняваме, насажда у младежитъ необходимия духъ на здраво родолюбие. Следователно, въ съзнанието на всѣки младежъ трѣбва да се запечата представата за народно достойнство, за честъ, за гордостъ разумна, за народно достолепие.

И така, идеалитъ на училището трѣбва да бждатъ: здраво образование, добро възпитание, основано на семейното, отклоняване младежитъ отъ крайнитъ, отрицателни течения, и всаждане на здраво родолюбие.

Четете в. „Варненски Коренякъ“

Ж. Ив. Жековъ

ЗАТУРЦИТЪ

3

Тази мисълъ станала негова определена целъ, която се е състояла да възстанови вѣрата на Аврама, както споменахме по-горе, преобразованието на вѣрата е погълнало цѣлото му свещенство. За да може по-основно да размишлява върху този въпросъ, споредъ арабскитъ историци, се е отдалечилъ отъ обществото, въ планината Хара, около три километра далече отъ Мека. Тука въ течение на шестъ месеца, въ постоянно размишление, въ умствено напрежение той е падаль въ безсъзнание. Той билъ на четиридесетъ годишна възраст. Една нощъ, покрить съ мантията си, чулъ единъ гласъ, който го викалъ. Погледналь и видѣль ангелъ въ човѣшка форма, всрѣдъ свѣтина, държейки въ ръката си коприненъ платъ, покрить съ слова. „Четете;“ — казалъ ангелътъ. „Не зная какъ да чета“ — отговорилъ Мохамедъ. „Четете“, повторилъ ангелътъ, въ името на Бога, който е сътворилъ свѣта, човѣка. Четете въ името на всевишния, който е научилъ човѣка да употребява перото; който пилѣе върху душата му лжчитъ на знанието и научава го това, което по-рано не е знааль.“ Мохамедъ почувстваль, че умътъ му е освѣтленъ отъ небесна свѣтина и прочелъ заповѣдитъ на Бога, написани на плата, които отпосле вписаль въ Корана. Когато прочелъ всичко, небесния вестителъ казалъ: „О, Мохамеде, наистина ти си пророкъ на Бога и азъ съмъ неговъ ангелъ Габриелъ“. Мохамедъ се смутилъ и се разтреперилъ. Първитъ стѣпки на Мохамеда въ пророческото му поприще посрещнали неприязненостъ. Скрытоме той проповѣдвалъ, и бавно, между езичниците, и сполучвалъ да ги ислямизира. Той често виждалъ ангела, който му давалъ наставления. Той напущалъ Мека поради неприязнено настрояние и заминаль въ Медина (Ятребъ, градътъ на пророка) гдето е привлкаль много последователи, даже и между християнитъ, секанти, които сж държали на човѣшката природа на Христа и не сж намислили нищо отвратително въ ислямизма. Другитъ християни не сж държали враждебно, като считали, че новата вѣра е за предпочитание отъ идолопоклонничество. Наистина, неприязненитъ раздори между източнитъ християни намалѣли съ предаността имъ къмъ християнството и сж били разположени да прегърнатъ нови учения. За да може да привлече той и евреитъ къмъ своята вѣра, направиль много остѣпки въ запазване на сжботата и много моисейски обряди.

Появата на Мохамеда представлява една важна епоха въ историята на Азия. Отъ всичкитъ революции, които сж имали влияние върху напредъка на човѣчеството, никоя не би могла да се очаква отъ човѣшкия умъ, както тази извършена отъ Мохамеда, отъ неговата вѣра. Ако считаме Мохамеда, като воененъ завоевателъ, може да си обяснимъ неговитъ успѣхи, но като проповѣдникъ на една вѣра, която не е правила чудеса, той е ималь смелостта да завладѣе свѣта. Него-

витъ успѣхи се дължатъ, освенъ на Корана, но и на войнствения духъ, съ който е вдъхновявалъ вѣрата, както рицарството въ западна Европа. Народътъ въ Арабия, скитническитъ племена, съ силни, буйни страсти, съ крѣвнишки наклонности, научени на плячка и убийства, намѣрили сж въ закона на тѣхния роденъ пророкъ, не една слободия, а заповѣдъ да рушатъ свѣта и обещание на всичко, което тѣхното племенно въоръжение би могло да очаква отъ Рая, прибавено къмъ това, отъ което тѣ сж получавали наслада по земята, и да действуватъ съ фанатизмъ. Тѣ не се нуждаели отъ подбуди да извършатъ дѣлото си, тѣ сж знаели Корана, само закона, правилата на вѣрата, загнѣздени въ сърдцата имъ; увѣреността на успѣха имъ е лежала на острието на сабята имъ. Това се потвърждава отъ думитъ на Али, неговъ зеть и неговъ последовател. Когато Мохамедъ, въ едно събрание на свои последователи, поискаль да узнае, кой отъ тѣхъ би могълъ да бжде неговъ везиръ, неговъ адютантъ Али се провикналь: „О, пророче, азъ съмъ човѣкътъ; който се осмѣли да възстане противъ тебе, азъ ще му разбия зжбитъ, ще му извадя очитъ, ще му строша краката, ще го изтърбуша. О, пророче, азъ ще бжда твоя везиръ.“

Самъ Мохамедъ е казвалъ: „азъ съмъ последниятъ пророкъ изпратенъ съ сабя. Сабята е ключътъ на рая и ада. Всѣки който изтегли сабята, ще бжде възнаграденъ на земята и въ рая.“

Подобни изявления, които сж приемили като откровение, преобърнали сж Исламизма отъ една вѣра на мекота и човѣколюбие на друга, на жестокостъ и сабя.

Колонитъ на вестника не ни позволяватъ да засегнемъ обстойно, подробно живота на Мохамедъ, върху неговата дейностъ по разпространение на неговата вѣра. Следъ дълги, упорити усилия, следъ изпращане на проповѣдници въ близки и далечни страни, той сполучилъ та арабитъ и другитъ идолопоклоници, езичници, да прегърнатъ тази вѣра, да образува силно владичество, което впоследствие се е обърнало въ грозна, войнствена политическа мощъ, застрашаваша Византия и Европа. Неговитъ възгледи, като държавникъ, се разширявали съ увеличение на земитъ му. Макаръ за достижение на целта си е употребявалъ сабята си, той не е преобрѣгвалъ мирнитъ срѣдства на дипломатията, като е изпращаль посланици до разни князе, царе, чинитъ царства сж граничили съ неговия политически хоризонтъ, съ покана да прегърнатъ вѣрата на Ислама, и съ целъ да го признаятъ, като апостолъ, за тѣхенъ владѣтель. Считаме за интересно да приведемъ по-забележителнитъ посолства: това къмъ персийския царъ Хесроесъ II, и това къмъ византийския императоръ Хераклий. Въковнитъ войни между Византия и Персия за завладяване източнитъ области сж били възобновени отъ тѣзи царе и Хесроесъ е сполучилъ съ войскитъ си

да отнеме много земи отъ Византия. Въ това време пристигналъ посланикътъ на Мохамеда и връчилъ писмото на Хесроесъ, което му било преведено и съдържало: „Въ името на милостивия Богъ! Мохамедъ, синъ на Абдулахъ и апостолъ на Бога, къмъ Хесроесъ, царъ на Персия.“ „Какво!“ провикналъ се Хесроесъ, като се изправилъ ядосано, „единъ мой робъ какъ смѣе да сложи името си предъ моето?“ Като изрекълъ тѣзи думи, грабналъ писмото и го скжсалъ на кжсове, безъ да узнае съдържанието му. Той наредилъ до своя представителъ въ Йеменъ, да съобщатъ: „донесе ми се, че тамъ въ Медина има единъ лудъ отъ племето на корейшитъ, който претендира да е пророкъ; заставете го да се свѣсти, и ако не може, изпратете ми главата му.“ Когато посланикътъ се върналъ, предалъ на Мохамедъ, че Хесроесъ скжсалъ писмото му; а той отговорилъ: „и така Аллахъ ще разкжса царството му.“ Византийскиятъ императоръ Хераклий приелъ писмото на Мохамеда благосклонно отъ посланика, на когото е връчилъ много подаръци. Императорътъ сложилъ писмото на страна и не е далъ никакво внимание, като е счи-

талъ, че е изпратено отъ нѣкой арабинъ — фанатикъ. Другъ посланикъ Мохамедъ пратилъ до Муковикисъ, управителъ на Египетъ, изпратенъ отъ византийския императоръ да събира данъци. Той почтено приелъ посланика, но не му далъ отговоръ, като му е казалъ само, че този въпросъ е отъ важностъ и изисква време да се вземе решение. Той изпратилъ на Мохамедъ скжпоценни подаръци. Той изпратилъ посланика и до управителя на Сирия съ сжщата целъ, но посланикътъ билъ убитъ близо до Мута, градъ разположенъ на изтокъ отъ Йерусалимъ, отъ единъ арапинъ християнинъ, и този градъ билъ управляванъ отъ името на византийския императоръ Хераклий. Мохамедъ, за да си отмъсти за това убийство, потеглилъ съ войска отъ три хиляди души противъ този градъ. За пръвъ пжтъ турцитъ сж дошли въ стѣлководие съ византийската войска. Мохамедъ победилъ византийцитъ и се върналъ тържествено въ Медина. Арабия, цѣлата, е била подъ владичеството на Мохамедъ, който съединилъ всичкитъ племена въ единъ народъ, съ който побеждавалъ странитъ на езичниците.

(Следва)

Цонко Ханджиевъ.

ЕДИНЪ ПОМИНЪКЪ ЗА ВАРНЕНЦИ

И най-голѣмитъ оптимисти, които до скоро, въ ржка съ китката на надеждата, рсѣха челата на чаушитъ, за да ги ободрятъ и подготвятъ въ търпението имъ за дочакване стопанския подеъмъ на Варна, днесъ сж почти въ пълно отстъпление предъ суровата и нерадостна действителностъ рисуваща картината на западаща Варна.

Отдѣлнитъ моменти и кратки периодици оживления — какъвто е напримѣръ курортния сезонъ — не трѣбва да ни заблуждаватъ, че сме намѣрили най-последъ разковничето за стопанския подеъмъ на варненци.

Подъ обсега на курортнитъ материални придобивки, не само, че попадатъ едно ограничено число граждани, но и придобивкитъ на тия граждани сж само малка частъ отъ онова, което осигурява тѣхното препитание.

За варненци трѣбва да се създадатъ нови източници за препитание. А такива безспорно има. Едно обаче, не трѣбва да се забравя: че за случая има една голѣма предпоставка, за която, ако не се държи смѣтка, всѣка инициатива — съ замисълъ да даде блага за по-широкъ кръгъ граждани, може предварително да бжде осждена на неуспѣхъ. — Тази предпоставка се крие

въ еднородието и сцелението на самитъ варненци.

Въ настоящата статия, ние ще посочимъ сигуренъ източникъ за значителенъ поминъкъ на варненци. Лозарството!

Мнозина отъ старитъ варненци си спомнятъ съ скръбъ, но едновременно и съ умиление, за ония щастливи години, когато варненскитъ лозя, даваха не само препитание на своитъ стопани, а сжщо и какъ тия стопани преживяваха — презъ време на гроздобера — дни на истински народни тържества.

Може ли да се повърне това щастливо минало?

Ние ще кажемъ, да! И ако не въ сжщитъ размѣри, то поне въ много по-голѣми въ разлика отъ днешното положение.

Споредъ статистическитъ данни въ Варна има около 35 хиляди декара лозя, отъ които едва половината сж подновени, а останалата половина е превърната въ ниви или отъ дълги години сж хаври.

Не е мжчно да се разбере, че ако вече отъ Варна се изнасятъ годишно около 350 вагона грозде, то само следъ 4—5 години може да се удвои износа.

Не е сжщо мжчно да се разбере, колко много постоянна работа ще

Петъръ Петковъ

Общината трѣва ли да притежава рибното тържище

Риболовството за нашата страна е една нишка отъ мрежата на стопанския ни животъ, и като така трѣбва да се провежда най-рационално, за да имаме неговия плодъ.

За голѣмо съжаление въ насъ риболовството не дава ония плодове, са създаде около обработването на лозята и износа на гроздето, а евентуално и износа на виното и овошията.

Безспорно е, че една отъ главнитъ причини за неподновяването на варненскитъ лозя, се дължи на материалното западане на тѣхнитъ стопани. Особено днесъ, поради ограничения кредитъ, е почти немислимо, осиромашелия варненски лозаръ да види своята дълго лелѣяна мечта осжществена.

Презъ 1931 год. варненската общинска управа, доста обширно бѣ проучила въпросътъ за подновяването на лозята и най-важното какъ?

Тогава се бѣ дошло до идеята да се потърси единъ дългогодишенъ заемъ за всѣки отдѣленъ стопанинъ, като за целта се направиха и сондажи въ централата на Б.З.Б.

Мисълта бѣше, шото стопанитъ по единъ лекъ начинъ да си подновятъ лозята, а едновременно да се гарантира вземането на банката.

За целта банката щѣше да отпусне нуждния заемъ за реголване и за покупка на лозитъ и посаждането имъ. Заемътъ щѣше да бжде 12 годишенъ, а изплащането на първия ануитетъ щѣше да започне отъ четвъртата година. Лозето до окончателното изплащане на заема щѣше да е подъ ипотека къмъ банката. Нѣма съмнение, че на варненската община въ случая предстоеше да изиграе една голѣма роля и то главно като снабди лозаритъ съ евтини и първокачествени лози.

Въ помощъ за изпълнението на тази идея, трѣбваше по законодателенъ редъ да се уреди и въпроса за ония стопани, които въпрѣки улесненията на банката, биха отказали да си подновятъ лозята. Предвиждаше се даването на 2—3 годишенъ срокъ за засѣване, а следъ това се престжпва къмъ отчуждаване по закона за обществена полза.

Длѣжимъ да отбележимъ, че не е важно, защо тази идея на времето не се осжществи, а важното е, че днесъ по важността си е по актуална отъ тогава и като тѣй заслужава да се подеме отъ респективнитъ мѣста съ нуждната енергия и настойчивостъ.

каквито би трѣбвало да имаме въ действителностъ.

Въ настоящата статия нѣма да се спирамъ на неджзитъ и причинитъ за това въ нашето риболовство, но ще се спра изключително на риболовството въ Варна.

Живѣемъ въ крайморски градъ, обаче риба не виждаме въ голѣмо количество, и тя може да се каже вече е луксъ, понеже е скжпа и недостжпна за масата. Така ли би трѣбвало да бжде, когато ние сме на брѣга на морето и ядемъ риба по-скжпа отколкото въ София?

Коя е причината за това? За да стане на всѣкиго ясно, преди всичко, трѣбва да си западемъ въпроса: е ли риболова свободенъ?

На този въпросъ трѣбва да се отговори, че риболова въ Варна е монополно право на кооперацията „Български риболовецъ“, която е придобила това си право, така, че тя дирижира цената на рибата, защото риболова се намира въ нейни ръце.

Това си право тя притежава отъ концесията за риболова въ морето за срокъ отъ 10 години, отъ който сж се изминали само две години. Но, за езерото срока на концесията е изтекълъ и той е автоматически продълженъ безъ да се опредѣля срока.

За да се ползуваме отъ богатата на морето, трѣбва риболовството да бжде свободно за всѣки рибаръ, защото само така ще имаме изобилна риба, сжщевременно и евтина.

Днесъ, ако въ Варна има малко риба, това се дължи на обстоятелството, че риболова е ограниченъ въ ржцетъ на една кооперация. До какви размѣри е ограниченъ може да се вали заключение отъ факта, че руското село „Тополитъ“ на брѣга на езерото, жителитъ му се занимаватъ изключително съ риболовъ. Понеже риболова е недостатъченъ вече за тѣхъ, тѣ мизерстватъ и ако продължава това положение, тѣ ще се изселатъ, защото сж лишени отъ срѣдството за препитание. Ето защо трѣбва да се премахнатъ тѣзи концесии, понеже само така ние ще имаме изобилна риба, която ще бжде плодъ на свободния риболовъ. И трѣбва да се знае, че риболовството не може да бжде монополно право, защото съ него се ограничава риболова, когато морето и езерото сж обектъ на стопанисване отъ всички рибари, но не и отъ нѣколко кооперации. Специално за Варна можемъ да ка-

Антонъ Страшимировъ.

МОЕТО КОЛѢНО

(продължение отъ брой 7 и край)

Голѣмо събитие бѣше влизането на руситъ въ Варна. Азъ тогава узнахъ, че съмъ ималъ и чича. Казаха, че той, моятъ чича, който не знамъ защо се викалъ Георги Страшимира, а другитъ го прѣкоросвали Чибрица, билъ слѣзалъ тайно въ Варна и тѣкмо когато последниятъ турски патраулъ е трѣбвало да отключи грамаднитъ желѣзни порти на крепостта, тогава отъ невидѣло се явилъ изъ града на бѣлтъ атъ Чибрицата, отнелъ отъ „манафитъ“ градскитъ ключове и самъ отключилъ крепостта на руситъ. Това бѣше чудото на деня и азъ горѣхъ отъ нетърпение да видя този мой дивенъ чича. Но при устроеното тържествено посрѣщане на руситъ, менъ насмалъ не оставиха въ кжщи при мама, която — не знамъ защо — сжщо не биваше да иде на посрѣщането. Разбира се, азъ дигнахъ такъвъ писъкъ, че самъ тате ме поведе за ржка, а по насъ се нанизаха бабо ми и дветъ ми каки. Но мама остана въ кжщи възбудено зла, току се опитва да пѣе. Тя много обичаше да пѣе — моятъ майка.

На посрѣщането българитъ се бѣха струпали предъ своята черковица. Но все пакъ тѣ бѣха на лице А задъ тѣхъ стоеше неизброима

тъпла отъ гагаузи, ерменци, евреи и гърци. Нѣма никога да забравя безкрайната върволица, която се заниза по неширокия пазаръ — върволица отъ гигантски коне и надъ тѣхъ тънки езници, изгубени въ гора отъ лики!

И по едно време отъ тази фантасична върволица се отдѣли езникъ твърде дребенъ, съ червено като ракъ лице и съ побѣлѣли мустаци и коси. Той билъ моятъ чича! Дребничкиятъ човѣкъ на грамаденъ конъ се прекръсти, после се ржкува съ нѣкой отъ посрѣщачитъ българини и отмина. Той не се обърна къмъ тате и не погледна къмъ насъ, но това не ме очуди, — така трѣбваше да е, може би: ние бѣхме много мѣнички, а чичо ми бѣше казакъ съ припасана сабя, съ много ордени и възлѣзалъ високо на невиджано едрия конъ.

Вечеръта на тоя день мама ни изми, облѣче ни и пристегна: тате щѣше да ни води при чича. Менъ пакъ не ме удиви, че мама оставаше въ кжщи: навѣрно, така трѣбваше.

Поведе ни баба ми съ фенерче изъ кривулящитъ тѣсни улици на грѣската махала, въ която азъ още не бѣхъ стжпвалъ. И до сега ми сж

предъ очи начупенитъ въ оная нощъ сѣнки на старинни стени и на прилепенитъ о тѣхъ кжшурки, кърпени презъ последвалитъ столѣтия. Най-после влѣзохме въ тъменъ дворъ, поехме покрити дъсчени стѣлби и се озовахме въ широка съ нисъкъ таванъ стая. Тя бѣше съ много и отъ разенъ стилъ мебели, които азъ после въ живота добре опознахъ. Тѣ били работени отъ самия ми чича, когато той е билъ дограмаджия въ града. Това не ще е било много отдавна, но азъ бѣхъ само шестъ годишно дете и навѣрно, за това не знаехъ че съмъ ималъ чича.

Широката стая съ многото мебели, въ която влѣзохме, се освѣтляваше отъ троенъ свѣтильникъ, поставенъ на кржгла маса, при която бѣше чичо. Той се хранѣше: дѣвчеша храната си много бавно и още по-бавно се движеше около кржглата маса, — види се, така се хранѣха нѣкжде по свѣта голѣмцитъ, къмъ които азъ въ душата си причислявахъ моя чичо.

Когато влѣзохме, ние се спрѣхме задъ татка си, който поздрави чича ни съ „добъръ вечеръ“ и съ „добре дошелъ“, но безъ да му подаде ржка. Чичо не се отдѣли отъ своята маса, не дигаше очи, да ни погледне, обмислюваше сякашъ нѣщо и после сухо каза: „далъ Богъ добро“. И като помѣлча още малко, додаде: „седнете“.

Ние насѣдахме: тате при вратата,

сестритъ ни — до него, после — бабо, а близо до масата седнахъ азъ, най-малкиятъ. Не знамъ, какъ дойде, та се наредихме така; може би възрастнитъ търсѣха да сж по-близо до вратата. Тѣ трѣбваше да знаятъ нѣщо, което азъ не подозирахъ.

Настжпи мъртво мълчание. Чичо продължаваше да дѣвче бавно храната си и все тѣй бавно се движеше около кржглата маса. Когато той биваше гърбомъ къмъ мене, азъ го не чувствахъ като чичо, но когато си откриваше лицето, заглеждахъ се въ него съ любовъ. Не че той приличаше на тате, — наопаки, неговото лице бѣше малко, обло, сѣвсемъ червено, а тате имаше правилна, дори четвъртата долна челюсть, която правѣше лицето му голѣмо; при това тате бѣше по плещестъ и твърде меснатъ, та сочеше по-едъръ. Не, чичо не приличаше на тате и азъ го гледахъ съ любовъ само, защото бѣхъ обаянъ отъ него още презъ деня, когато го видѣхъ на грамадната казашка катана съ сабя и ордени, които той носѣше и сега. Азъ бѣхъ тѣй обаянъ отъ всичко това, че и следъ хиляди години бихъ си го представилъ само такъвъ, какъвто го видѣхъ тогава.

Ние седѣхме, мълчанието продължаваше и азъ почнахъ да съзнавамъ, че става нѣщо лошо. Най-последъ тате въздѣхна и каза: „да си ходимъ, деца“. После той хвърли къмъ чича едвამъ чуто промѣляване: „сбогомъ“

Дим. Ангеловъ, о. з.

„НОЖЪТЪ ВЪ ГЪРБА“

Въ последния брой — 7 на вестникъ „Варненски Кореняк“ помѣсти се статията ми „По пѣтя на подбора“, внушена отъ словата на общ. съветникъ г. Г. Л.; казани въ едно заседание на общ. съветъ, т. е. „за враговетъ“ на държавния строй, които се потайватъ въ топли мѣста на общината и се държатъ още на служба. Тази мисълъ на г. Г. Л. намира потвърждение въ една статия „Ножътъ въ гърба“, обнародвана въ в. „Отечество“, бр. 786 отъ 5 дек. м. г., отъ която правимъ извлѣчение поради ценнитѣ мисли, изказани по случая.

„Ние можемъ свободно и спокойно да се движимъ подъ божие слънце и да се радваме на красотитѣ на нашата хубава земя, напое на съ слъзитѣ, радоститѣ, и скърбитѣ на много и много поколѣния, само когато държавата ни е здрава и добре организирана. За това ние сме длъжни да работимъ добросъвестно и безспирно за закрепване и засилване на държавата. Отклонението отъ тая длъжностъ, безразлично по кой мотивъ, е равносилно съ най-долнокачествено дезертьорство. Това задължение на гражданина къмъ държавата трѣбва да бѣде дълбоко вкоренено въ душата и сърцето на всички българи, независимо отъ тѣхнитѣ политически

жемъ, че кооперацията „Български риболовецъ“ дирижира риболовството и цената на рибата. Не само това, но тя се е настанила въ рибното тържище и се разпорежда по своему.

За забелязване е, че въ цѣла България рибнитѣ борси сж общински, а само въ Варна тя се намира безъ никакво право въ ржцетѣ на една кооперация. Ето, защо рибната борса трѣбва да се вземе отъ общината, която ще има единъ приходъ отъ 400,000 — 500,000 лв. годишно, при персоналъ отъ 3 души: единъ директоръ, единъ продавачъ и единъ портиеръ.

Казания приходъ ще бѣде отъ кантарие, както въ житната борса, а така сжщо и 2% отъ стойността на продадената риба.

Въ рибната борса ще има и единъ държавенъ чиновникъ, който ще събира върху стойността на продадената риба 3% за това открития риболовъ и 5% за крайбрѣжния. Когато общината вземе рибната борса въ свои ржце, тогава тя ще нормира рибата, така, че ще се въведе редъ, и тогава гражданството ще яде евтина риба.

убеждения и религиозни чувства. Народитѣ, които държатъ за националната си честъ и историческо предназначение, вървятъ и работятъ по този пѣтъ. При съществуващия политически строй налага се длъжностъ на насъ да бждемъ неговъ защитникъ. Този, който се отклони отъ това разбиране, прѣчи на свободното движение на народа къмъ нравствено и вещественно преустройство. Този, който прѣчи, трѣбва да се обезвреди. Не е тайна за никого, че между държавнитѣ служители, въ числото на които влизатъ и общинскитѣ и др., има доста, които сж противници на днешния ни държавенъ строй, когато въ сжщото време има много здрави националисти, които не могатъ да постъпятъ на служба. Тѣзи отрицатели на днешния режимъ сж се настанили въ държавнитѣ, въ автономнитѣ учреждения, кооперациитѣ. Държавната властъ е мощна и силна и трѣбва да вземе мѣрки за отстранението имъ. Наистина задачата е малко трудна, но е изпълнима. Трудността иде отъ обстоятелството, че антидържавнитѣ люде сж добри приятели на нѣкого отъ силнитѣ на деня. Да не се забравя, че тѣзи приятели играятъ ролята на червеи въ дървото, тѣ бавно, но планомерно разслабватъ отечествената сграда. *Тъ при удобенъ случай ще забиятъ ножа въ гърбъ на държавата.* Очевидно е, че и най-малката милостъ на властъта къмъ тѣхъ е слабостъ. Тѣхното изхвърляне отъ държавната трапеза, прѣсее е наложително, е повеля на гласа на България. Споръ нѣма, че тия български поданици сж доста хитри, значително сервилни и много приспособими. Тѣ играятъ ролята на *троянски конь* и за това биятъ камбаната на обществената съвестъ за тѣхното махване отъ държавната машина и замѣняването имъ съ вѣрни синова на майката земя.

Ние напълно се присъединяваме къмъ тѣзи ценни мисли, които се съдържатъ отчасти и въ нашата статия „по пѣтя на подбора“, и които се отнасятъ до автономнитѣ учреждения — общинитѣ и др. Нека общинскитѣ фактори се абстрахиратъ, като българи, отъ приятелството, отъ роднинството и изпълняватъ длъжността си, като пречистятъ „червеитѣ отъ дървото“. Нека общинскитѣ мѣродавни управници се вслушатъ въ трезвия гласъ на общ. съветникъ Г. Л. и направятъ потребното. Умному мало довлѣтъ.

Чети редовно в. „В. Кореняк“

З. Диинтровъ (о. з.)

За комарджийството нѣкога и сега

Нѣкога.

Този, който е посетилъ Европа, непременно трѣбва да се е отбилъ въ държавицата Монако, въ града Монте-Карло, прочутъ съ своето казино, съ рулетката, и забелязалъ е напливътъ на инострани посетители, вещественно обезпечени, дошли за развлѣчение, за удоволствие, около знаменитата рулетка. Тѣзи играчи печелятъ огромни богатства, но и съвършено се опроставятъ. Монте-Карло има всички удобства, развлѣчения, каквито въображението може да допусне. Градътъ има изумителни приходи и други градове, западна въ финансово отношение и за курортни цели, съблазнени отъ този примѣръ, издействуватъ монополно право за казино — играене на хазартни игри и съ това се надяватъ да поправятъ благосъстоянието си. Напримѣръ, нашия градъ, който да може да се сравни съ Монте-Карло трѣбва да има всички удобства и развлѣчения, а тѣзи условия, нека го кажемъ открито, нѣмаме. Не може да се прочуе градътъ, че има казино — рулетка и пр. за да може да привлѣче заможни гости, тъй като предпоставката е съществуването на удобства, задоволяващи тѣзи гости.

По принципъ играенето на хазартни игри — комарджийството — е разпространено у насъ въ града и въ селата. *То е велико зло!* Това лаконическо изражение говори много, тъй като нещастнитѣ случаи съ играчитѣ сж много и прискѣбни. Изхождайки отъ това становище, въ миналото бѣ издаденъ единъ позивъ противъ комарджийството отъ следнитѣ благотворителни, родолюбиви организации, който бѣ напечатанъ въ в. „Варн. Кореняк“, брой 9. год. I, и който носѣше следнитѣ подписи:

1) Православно братство Св. Арх. Михаилъ, Митрополитъ Симеонъ, Варнен. търг.-индустр. камара, предс. К. Геневъ; 2) Стокова борса, предс. Кр. Петковъ; 3) Търг. д-во, предс. Пан. Бѣлковъ; 4) Дружество на зап. офицери, предс. Т. Габаревъ (ген. о. з.); 5) Дружество на зап. подофицери, предс. И. Мариновъ; 6) Д-во „Инвалидъ“, предс. Влад.

Всѣки, който обича гр. Варна, трѣбва да стане членъ на д-во „Варненски Кореняк“.

ковъ; 8) Добруджанско Дружество, предс. Сакеларовъ; 9) Д-во „Майка“, предс. К. Попова; 10) Д-во „Любовъ къмъ Родината“, предс. Ир. Бръчкова; 11) Рсдиг. учит. комитетъ при мжжката гимназия, председ. Д-ръ Божковъ; 12) Родит. учит. комитетъ при девическата гимназия, предс. Д-ръ Недѣлкова; 13) Занаятчийски комитетъ, предс. Д. Мариновъ; 14) Православно братство „Св. Николай“, свещ. П. Икономовъ; 15) Православно братство „Св. Арх. Стефанъ“, свещ. Йорд. Светославовъ; 16) Дружество на манифактуриститѣ, предс. Мариновъ; 17) Д-во на комисионеритѣ, предс. Ив. Даскаловъ и други.

Издаде се законъ противъ комарджийството, противъ хазартнитѣ игри въ цѣлата страна, но се даде монополно право за хазартнитѣ игри съ законъ на Варн. община за „целитѣ на курорта“.

Сега.

Сега вече съществува това монополно право за нашата община, като се открива „казино“ за рулетка и пр. Целта е, естествено, и главната целъ, да се привлѣкатъ чужди лѣтовници, любители на рулетката, и заможни и съ това да се повлияе благотворно върху общинскитѣ приходи и поминѣка на града. Тази надежда не се оправда за сега поради липсата на удобства. Единственитѣ посетители сж били мѣстнитѣ заможни граждани, и любители на рулетката, като новостъ, и други гости отъ вътрешността на страната. Иностраннитѣ гости сж били отъ срѣдна ржка и не сж рискували да играятъ, защото при загуба, ще останатъ безъ срѣдства. Концесионерътъ, който ще да е той, ще гледа по всѣкакъвъ начинъ да извлѣча полза за себе си. По този въпросъ нѣма да се спуснемъ на широко. Нѣма да говоримъ за добросъвестностъ и недобросъвестностъ у концесионера. Досегашнитѣ концесионери не изпълниха поетитѣ си по концесионния договоръ задължения, безъ да помислятъ за послѣдствията и веднага напустнаха казиното — „следъ мене потопъ“. Тѣ гледаха по всѣкакъвъ начинъ да продължатъ съществуването си за печалба безъ да направятъ честъ на подписа си, който сж сложили въ договора. Разказватъ, че последниятъ концесионеръ, при заминаването си, се е произнесълъ:

„Дойдохъ, видѣхъ и заминавамъ съ пълнѣнъ товаръ“

бате“ и напустна стаята. Занизахме се по него и ние — сестритѣ, батио и азъ. Едвамъ сега чичо ни се отдѣли отъ масата и азъ усѣтихъ прѣститѣ му на дѣсната си буза. Нѣщо ми парна отъ тсва и хукнахъ на вѣнъ. На връщане всички мѣлчиха и менъ ми се доплака.

Следъ това посещение при чича ни, у дома не ставаше дума за него. А и дълго после никжде не се споменуваше нѣщо за чича: навѣрно той бѣше отминалъ съ войскитѣ къмъ Одринъ.

Когато се свърши войната, татѣ се записа въ милицията — първата българска войска. Той ходѣше на „талими“ и ние узнахме, че ги „командарялъ“ чичо. Сега баща ни бѣше много, много веселъ; навѣрно, двамата брата вече си говорѣха — помислили се бѣха, може би, — какво разбиряхме ние? Но у насъ, въ кѣщи не ставаше дума за това. И презъ ония дни азъ не виждахъ чича, нито имахъ желание да го видя.

Скоро после дойде неочакваното: татѣ заболѣ отъ синята пѣпка и въ три дни умрѣ. Той бѣше голѣмъ смѣшникъ, моятъ татко: дошли баби да му баятъ, а той се навелъ отъ миндера, на който лежеше, видѣлъ нѣщо и ги изпѣдилъ — казалъ имъ, че били безъ гащи. . . . А день преди да умре, ходилъ на дюгеня си, прегледалъ винарската изба и пѣлъ пирински пѣсни. — Мама обаче бѣше трагична: тя усѣтила смър-

тъта още преди заболяването на татѣ, и сама гонѣше съ камѣни кукмявкитѣ отъ съседнитѣ кумини, защото пишѣха зловешо. А когато повиканиятъ лѣкаръ намѣри, че татѣ е вече безнадежденъ, мама изгуби ума, облѣче се набързо и изчезна на нѣкжде. Азъ съмъ запомнилъ каква бѣше тя, когато се върна: мъртво блѣда, хапи си устнитѣ, трѣшката се о земята и пиши тъй, че събра женитѣ отъ цѣлата слѣпа уличка. Излѣзе. че мама ходила при чича ни, но той я изпѣдилъ, като и казалъ: „отъ тебе ще търся брата си“.

Мама е била първомъ годеница на моя чича Готвили сж вече сватба, когато се случило следното. — На турския байрамъ единъ изпълнителъ негръ повалилъ въ празничнитѣ борби първитѣ турски пехливани. И никой вече не се наемалъ да му излѣзе. Тогава пламналъ моятъ спривавъ чича: той ше му излѣзе. Негрътъ билъ изпълнителъ, чичо ми при него сочалъ дете, и хората дълго се мжчили да го вразумятъ, самъ дѣдо ми по майка Демиръ, го раздумвалъ, но буйниятъ фантастъ не зель отъ думи, — излѣзълъ на негръ. А тоя, безъ да гледа на страшното царско име, съ което се билъ окичилъ моя чичо, дигналъ го високо надъ главата си и го запратилъ, като топка, срѣдъ колото отъ хиляденъ народъ. Било срамъ и смѣхъ, християнитѣ се раз-

бѣгали, а вечерта въ дома на лозаря Демиръ имало плачъ и клетви: годеницата — майка ми, която била първа хоровадка въ махлата, не искала да види вече опозорения си годеникъ.

И го върнала. Чичо се премѣстилъ въ друга кѣща, но оставилъ на брата си да живѣе въ дома на лозаря Демиръ. Смѣталъ е, види се да може пакъ да навестява кѣщата и лека-полека да омекчи опѣрничавата си годеница. А отъ всичко туй последвало това, което сме ние: единъ день баща ми дигналъ сватба съ годеницата на своя братъ. . . . То било буря: спривавиятъ и влюбенъ чичо организиралъ чета отъ възмутени българи въ града и нападналъ дома на лозаря Демиръ, за да отвлѣче годеницата си. Тогава страната на младоженцитѣ зели всичкитѣ гагаузи и гагаузки въ махлата. И се разгорела война: а моитѣ родители могли да се вѣнчѣятъ само подъ опеката на таборъ низами, които цѣла седмица обсаждали махлата и пазили дома на Демира.

Не току тъй смушавамъ духа на покойнитѣ си родители. Искамъ да оповѣстя най-силното отъ детскитѣ си спомени. — На татевото погребене чичо не дойде. Ние тогава плакахме толкова много — почувствувахме се изведнажъ съвсемъ сами въ свѣта, — а чичо, който ни бѣше най-блискиятъ следъ него, не се вести при

насъ. Но още на следния день той се яви въ кѣщи съ нѣкакви хора и описа всичко, всичко. Мама се затвори съ насъ долу, въ ашивото и никакъ не излѣзе; нито тя, нито ние видѣхме въ лице чича си. Азъ после разбрахъ, следъ години, защо чичо е бързалъ да опише всичко наше; мама скоро прежали татя, повтори, и ние останахме на неговиржце. Но тогава, на утрото следъ татевото погребене, азъ се бояхъ отъ чича и го мразѣхъ. А на сжботата мама ни събуди въ зори, пристегна ни и ни поведе къмъ гробищата. Тя се припѣ отъ далечъ, та и ние по нея. Но когато наближихме прѣсния гробъ на баща си, ние онѣмѣхме единъ следъ другъ — сковахме се и онѣмѣхме: на него лежеше човѣкъ и гласно ридаше. Това бѣше чича ни, ние го познахме по казашката куртка. Той лежеше и гласно ридаше. Разплаканото лице на мама просия, тя ни направи знакъ съ прѣстъ на уста, та и ние следъ нея потръгнахме на прѣсти къмъ татевия гробъ. Обаче скоро чичо се стресна, загледа ни отчаяно, като човѣкъ, на когото е разбулена най-заветната тайна, и скочи на нозе съ печално глухъ и треперливъ стонъ. После стисна съ две ржце главата си и избѣга.

Обичайте Варна и работете за Варна!

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Историята на едно намърено богатство

Не далеч от Бузау, в Ромъния лежи селото Питроаза. През март 1838 година, значи преди 100 години, двама селяни от това село: Жанъ Лемнару и неговия дъдо по жена, Сонъ Аврамъ, къртили камъни от близката до селището кариера. Единъ ден, като къртили камъни, намърили между два блока, не много дълбоко в земята, голъмо богатство, чиято стойност тѣ не могли да опредѣлят, понеже златото, заровено в земята, изгубило своята лъскавина и добило малко тъменъ цвѣтъ, подобно на медъ.

Единъ денъ единъ циганинъ, калайджия дошелъ в селото по работа. „Новитѣ богаташи“ му дали да закърпи и калаиса единъ котелъ и за закърка му дали кжсъ отъ намъреното богатство, което тѣ пазили като стока безъ стойност, захвърлена въ кжщата на Жана.

Понеже споредъ народното вѣрване в Ромъния всѣко намърено носи нещастие на оня, който го е намърилъ, ако го не пази добре, то Жанъ не се решавалъ да говори за намъренитѣ нѣща никому. Два следъ една година, когато станало нужда да разваля кжщата си, Жанъ се довѣрилъ на своя роднина Негуле Бациусъ и на тримата му сина и имъ съобщава за чудната находка. Богатството било пренесено въ кжщата на единъ отъ синоветѣ и заровено въ земята.

Презъ месецъ мартъ 1838 год. Жанъ се запозналъ съ единъ македонецъ отъ Битолия. Той билъ предприемачъ и се казвалъ Анастасъ Беруси. Беруси строилъ нѣкакъвъ мостъ

В. „Варненски Коренякъ“ защитава интереситѣ на варненското гражданство.

Съ спокойна съвестъ, съ споменъ

Тѣй както се бѣ нѣкога произнесълъ Цезаръ:

„Дойдохъ, видѣхъ, победихъ!“

Считаме за умѣстно да припомнимъ, че в. „Варнен. Коренякъ“ е билъ противъ широкото комарджийство—(брой 8 год. I) и не може да премълчи този фактъ да не би да се зле претълкува. Монополното право е узаконено и следователно, не може общината да пренебрегне източника на прихода за целия курортъ. Нека новиятъ общински съветъ се занимае обстойно съ упражнението на монополното право при огледъ на добититѣ резултати и да вземе съответно решение по начинътъ, по който може да се упражни това право.

и се нуждаелъ отъ камъни. Той потърсилъ каменаря Жанъ и следъ като се запознали, последниятъ се довѣрилъ на Беруси, разказалъ за своята находка и му далъ единъ голъмъ пръстенъ отъ намъренитѣ. Хитриятъ арнаутинъ или цинцаринъ веднага замнналъ за Букурещъ, за да да се уведоми за метала, отъ който е направенъ. Казали му, че предметътъ е отъ чисто злато и щастливецътъ веднага се връща въ Питроаза, за да използва невежеството на каменаря и откупи ценната находка. И наистина той я купилъ, като заплатилъ за нея 4000 лей и нѣколко метра платъ и кърпи за женитѣ. Каменаритѣ задържали само монетитѣ, една верижка съ нѣколко кристални висулки, единъ скъпоценъ синъ камъкъ и единъ голъмъ пръстенъ-гривна съ надписъ, понеже всички тия нѣща били останали въ земята заровени.

Беруси знаелъ, че съгласно ромънскитѣ закони всѣко намърено въ земята заровено богатство принадлежи на държавата и затова никому не съобщилъ за находката, а съ нѣколко удара съ брадвата обърналъ ценнитѣ златни предмети на буца злато, но тъкмо това го издало на властѣта. Повечето отъ нѣщата били съ скъпоценни камъни, които при ударитѣ съ брадвата били прѣснати по земята. Майсторъ Беруси не обърналъ внимание на това, а и Георги Бациусъ, въ чиято кжща сж били заровени нѣщата, като смелъ камънитѣ съ боклука, хвърлилъ всичко въ буницето, отъ гдето децата ги събирали (камачетата), за да си играятъ съ тѣхъ.

Нѣколко дни следъ тая случка цѣлото село вече знаело, че е намърено богатство. Отъ уста на уста новината стигнала до ушитѣ на нѣкой си Георги Фрунца, който като поразпиталъ нѣкой и други отъ селянитѣ, най-сетне самъ Беруси му разказалъ и му далъ една отъ намъренитѣ дванадесетостенна златна кошница, за да млчи. Фрунца не се задоволилъ, обаче, съ това, продължилъ разпитванията и отъ самия каменаръ узналъ, че тѣ сж продали на Беруси една скъпа находка-голъмо богатство. Фрунца се срещналъ съ Беруси, отъ когото получилъ единъ хубавъ пръстенъ отъ намъренитѣ и 200 жълтици, за да млчи.

Скоро следъ това той разбралъ, че се е продалъ много евтино, та отишълъ при председателя на църковното настоятелство въ Бузау и му разказалъ всичко. Църковното настоятелство и безъ неговото съобщение имало сведения за богатството. Сега вече слухътъ се потвърдилъ. Настоятелството съобщава всичко на властѣта.

Веднага Михаилъ Гика, министъръ

рътъ на вътрешнитѣ работи нарежда следствие по въпроса. Една амкетна комисия заминава за Питроаза и още съ пристигането си нарежда да се арестуватъ двамата каменари, които били намърили богатството, както и всички други, въ чийто ржце преминало то по-късно. За съжаление въпрѣки продължителнитѣ и мжчителни изследвания исканитѣ резултати не сж получени, дадени сж били само прѣстена и дванадесетостенната кошница, подарени на Фрунца. Беруси заявилъ, че всичко което купилъ, било продадено на нѣкакъвъ си проходящъ еврейнъ или арменецъ. Полицията обаче, имала на ржка едно негово писмо, написано на албански до единъ неговъ близъкъ, въ което писмо, той пише приятелътъ му да се пази и да не издава где е скрито богатството, вследствие на което Фрунца трѣбвало да признае всичко и предаде находката. Самъ министъръ Гика, който билъ голъмъ любителъ на старинитѣ, пристигналъ въ селото и нѣщата които били заровени на брѣга на рѣката, били изровени и предадени: 12 предмета Липсвали още 10 предмета, а именно: едно блюдо, едно високо и художествено изработено съ дрѣжка канче, една жабка (за закопчаване връхна дреха), и 7 прѣстени-гривни. Беруси твърдилъ, че и тѣхъ билъ закопалъ край рѣката, но сигурно, казвалъ той, водата ги е отвлѣкла.

Завежда се процесъ, който свършилъ едва въ 1842 год. Каменаритѣ които намърили богатството, умрели въ затвора. Негуле Бациусъ, който билъ сжщо въ затвора, заболѣлъ, вследствие на което дѣлото по отношение него, било отложено, а двата му сина били осждени на по една година затворъ и да изтърпятъ по 30 тояги бой. Всички други сжщо така умрѣли въ затвора. Само Беруси излежалъ наказанието си и следъ като излѣзълъ на свобода, проявилъ се като богатъ предприемачъ, може би, благодарение скрититѣ 10 ненамърени отъ властѣта златни предмета.

Какво представляватъ, проче, намъренитѣ и иззети 12 предмета? Тѣ сж отъ чисто злато и тежатъ 19 кгр. Най-голѣмиятъ предметъ е едно блюдо-дискъ отъ чисто злато. Въ диаметръ то е 50 см. и тежи 7 килограма. Около му има плетка отъ трижълтници. Срѣдата е украсена съ друга плетеница. Това блюдо, както всички други предмети, е било смакано и на 4 части разтрошено. Една златна кошница. Тя има дванадесетъ стени и плетката ѝ е мрежеста, чийто празници сж изпълнени съ скъпи камъчета. Кошницата е издигната или по добре подкрепена отъ дветѣ страни отъ по една изтегнала се пантера, тѣлата на които сж покрити съ скъпи камъни. Тя тежи 2 и половина кгр. Друга една по-голѣма дванадесетостенна кошница, която тежи само 1 и половина кгр. Едно блюдо, украсено околвърстъ и въ срѣдата съ вѣнци, изплетени съ сцени отъ митологията, е предназначено за поднасане жертва. Въ срѣдата му е изваяна седяща жена. Отъ чисто злато. Една висока съ хубава дрѣжка кана, за похлупакъ на която е поставенъ разперенъ орелъ. Тежи 1750 килограма. Запазени сж и 4 жабки съ висулки

— за закопчаване горна дреха. И тѣ сж украсени съ скъпоценни камъни. Други д в е, подобни на горнитѣ, но изглеждатъ били сж съединени съ верижка. Спасена е и една брѣжка сжщо така богата съ камъни и бисери. Останалитѣ предмети сж красиви огърлици, изработени въ форма на халки, дебели отъ 1 до 1 и пол. см. и дълги отъ 40—50 см. На една отъ тия огърлици, тамъ, гдето се съединяватъ двата края, е графиранъ нѣкакъвъ надписъ за щастие.

(Следва)

Ржкописи

не се връщатъ

ХРОНИКА

На 9 I т. г. въ Военния клубъ въ Варна се отпразнува 50 годишния юбилей на Икономъ Стефанъ Ганчевъ Пашевъ. Юбилярътъ бѣ чествуванъ заслужено за своята учителска и свещеническа дейностъ, ка о се дадохъ биографични бележки за него и като му се отпразниха много сърдечни привѣтствия и благопожелания. Редакционниятъ комитетъ поднася своитѣ поздравления на юбиляра като му пожелава здраве и бодростъ.

На 8 т. м. при скромно тържество стана освещаването на „Македонския домъ въ Варна“. Салонътъ на сжщия е обширенъ и ще може да се използва за театри, сказки и пр.

В. „Варненски Коренякъ“ дава ценни материали за историята на Варна.

По инициативата на Варн. Лозарско Д-во бѣ свикано събрание на гражданството, въ което се разгледа законопроекта, съ който въ Варненско за напредъ не ще се позволява да се насаждатъ сортоветѣ „Димятъ“ и „Афузъ Али“. Събранието бѣ масово посѣтено изказаха се мнозина и се взе резолюция да се направятъ постѣпки за премахване пагубното за Варненци ограничение. Общинската управа трѣбва да направи отъ своя страна постѣпки, защото се касае за поминъка на Варна. Даваме отдѣлно въ вестника си сведения за изнесеното отъ Варна грозде, а въ идния брой ще дадемъ сведения за продаденитѣ плодове чрезъ Варненското плодово зеленчуково тържище.

Членъ на Д-во „Варненски Коренякъ“ може да бжде всѣки, който е живѣлъ десетъ години въ Варна.

Много официални лица не сж научили елементарното правило, че при поздравителни телеграми трѣбва да поднасятъ поздравления първо отъ тия, които представляватъ, а после отъ себе си. Така налага и скромността.

Въ идния брой ще помѣстимъ статията на г. Д-ръ Караджовъ за „Кръвното налягане.“

Печатарското клоново сдружение — Варна на 15. I т. г. устройва въ Юнашкия салонъ голѣма литературна танцова вечеръ съ богата томбола алегри и добре подбранъ литер. материалъ. Поканватъ се всички да я посетятъ.

СВЕДЕНИЕ

за изнесеното въ странство грозде

Димятъ	Болгаръ (Афузъ-Али)	Всичко
1,160943	45756	1,206600

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна

СВЕДЕНИЕ

за продаденото количество плодове въ Варненското общ. плодово зеленчуково тържище презъ 1937 година

месеци	Афузъ			Димятъ			Чаушъ			Смѣсъ		
	кгр. гр.	цена	обща сума	кгр. гр.	цена	обща сума	кгр. гр.	цена	обща сума	кгр. гр.	цена	обща сума
юлий	—	—	—	—	—	—	—	—	—	89	13'10	1174
августъ	865	7'35	5238	—	—	—	8206	6'56	53696	24066	6'71	138652
септемврий	14203	6'10	82331	24403	3'52	84052	9714	5'05	52256	120643	3'29	398578
октомврий	61260	4'58	273664	433377	3'56	1745732	1333	5'42	7056	50632	3'25	172704
ноемврий	492	6'58	3160	866049	5'55	5044583	772	6	4632	11729	4'28	50069
декемврий	—	—	—	29700	8'50	148850	—	—	—	—	—	—
Всичко	76820	—	364393	1353529	—	7023217	20025	—	117640	205159	—	761177